

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIÓ:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

TOT EL POBLE SEGUIRA

UNIVERSITARIS I OBRERS RECOMENCEN LA PROTESTA CONTRA LA DICTADURA!

Peron a l'Argentina. Rojas Pinilla a Colòmbia. Perez Jimenez a Venezuela. L'acció unida dels ciutadans ha liquidat en unes hores dictadures que semblaven eternes. Els estudiants i els obrers han donat de nou l'exemple! L'acció disciplinada i pacífica del poble acabarà amb la dictadura del general Franco!

Després de la vaga general estudiantil a Barcelona, les Facultats de Medicina de Saragossa, de Madrid, de Sevilla i de Barcelona han continuat manifestant el descontent dels universitaris. Franco ha donat ordres de tancar les Facultats. Preferiria quedar-se sense metges a reconèixer que els seus decrets són injusts, i que els Universitaris no participen gens a la vida de l'Universitat! A la Facultat com en la vida social, Franco no vol homes conscients, sino súbdits, esclaus.

Però els estudiants han sabut contestar!

Al mateix temps a Astúries i a Catalunya els obrers han exigít el pagament d'un salari decent per les hores suplementàries. Franco ha reforçat la guàrdia civil i amenaçat amb la deportació. Però la solidaritat obrera internacional ha manifestat la seva protesta. La C.I.O.S.L. en nom de dotzenes de milions d'obriers lliures — antidictatorials, ja siguin dictadures comunistes o feixistes — ha denunciat el govern de Franco a la O.N.U., per violació dels drets humans, i ha promès assistència moral i material.

La C.I.O.S.L. demana també a totes les forces democràtiques que recolzin els següents objectius: Establiment d'un govern provisional que restableixi les llibertats i consulti el país; dret de sindicació; dret d'associació i exercici de les llibertats individual; amnistia per tots els empresonats i retorn dels exiliats polítics; programa de millorament i expansió econòmica, augment del nivell de vida dels obrers; programa de reforma agrària; ajuda internacional financiera i tècnica per a realitzar aquests programes.

Ara té la paraula el poble.

Un manifest de la F.N.E.C.:

«La unitat d'acció de les forces democràtiques és la gran tasca d'enguany.

»La F.N.E.C. manifesta la seva solidaritat amb tots els moviments polítics en llur tasca d'oposició a la dictadura i el seu propòsit d'acostament als moviments obrers que recolzin sobre les mateixes bases, a l'objecte de fomentar el moviment de solidaritat social.»

Les reivindicacions: Reconeixement dels drets culturals i polítics de les nacionalitats hispàniques; la Universitat de Barcelona, principal instrument de la cultura catalana. Establiment de les llibertats civils. Reconeixement del dret del poble a la veritat. Política de reestructuració social; dret a l'ensenyament. Desenvolupament d'una política econòmica d'acord amb les necessitats, les exigències i les possibilitats del país.

Una lliço ben donada

BARCELONA, març. — Els passats 21 i 22 de febrer va tenir lloc a l'Universitat de Barcelona un dels fets més significatius que hagin pogut passar en qualsevol universitat del país en molts anys: es declarà una vaga pacífica de 48 hores a totes les Facultats que afectava un total d'uns 5.000 estudiants. Aquests volien expressar amb la no assistència a las classes la seva solidaritat amb els esdeveniments de l'any passat, i especialment amb els que tingueren lloc al Paraninf, on es celebrà el «Primer Congrés Lliure d'Estudiants». Aleshores, 300 dels que hi assistiren varen perdre el curs, al mateix temps que alguns dels més significats foren durament sancionats per la policia franquista i per l'anomenat Ministeri d'Educació (?) Nacional.

Dos dies abans de que la vaga es declarés a l'edifici central, els estudiants de la Facultat de Medicina havien també acor-

dat manifestar la seva solidaritat amb els passats aconteixements, i ensenys la seva repulsa per una nova llei que els obligaria, amb efectes retroactius, a cursar estudis durant 10 anys en lloc de 7, com fins ara. Els motius de la vaga a la Facultat de Medicina, eren doncs els mateixos que els dels altres estudiants, a la vegada que tenien també caràcter purament professional. La vaga es produí, de manera espontània; el propòsit dels estudiant ja era ben clar.

A la vista dels resultats obtinguts es pot afirmar rotundament que l'abstenció a las clases ha estat un èxit. La immensa majoria dels estudiants no assistiren a les mateixes. davant de l'astorament d'alguns membres del «Claustro de Profesores», sorpresos de la magnífica lliço de civisme que els alumnes estaven donant. I allò que ha causat autèntica sorpresa al règim fou

(Passa a la pàg. 2.)

La lliçó des estudiants

(Vé de la pàg. 1.)

que, sense necessitat de crítics ni de discursos, els universitaris es comportessin d'acord amb una consciència i una dignitat que ell ha procurat en tot moment impedir que tinguessin els ciutadans del nostre país.

✱

En temps de dictadura i, com en el cas de la franquista, duríssima dictadura, és quan la valor dels homes i del que fan apareix més clarament donades les especials circumstàncies es que es viu i s'ha d'actuar. Es per això, que l'acció portada a terme en els medis universitaris de Barcelona agafa una importància altament significativa, que consola d'altres desenganys i dona avui esperances per un futur pròxim. Perquè el que ha passat no és res més que el crit d'una joventut que vibra i lluita per les coses importants i dignes segons els procediments democràtics i l'inclouible dret de tot ciutadà, malgrat la seva condició social de rebre una educació universitària.

La gran ironia o paradoxa de l'actual situació es que precisament aquesta joventut, que s'ha intentat desviar del camí recte, que s'ha volgut controlar i silenciar embrutint-la amb el fútbol i altres diversions del règim, a la qual s'ha amagat la llibertat, la cultura, l'educació i el dret

d'ésser bons ciutadans, es la que, després de 20 anys de corrupció franquista, recull l'espèrit dels que foren vençuts, no per la raó i l'intel·ligència, sino per la força de les armes, i s'encara amb el dictador.

L'èxit de la lluita contra la «Conspiració del silenci» ha estat, doncs, altament representativa dels sentiments de la nostra joventut universitària envers el règim i els seus mètodes, i al·licionadora. Podem observar que, a despit de credos religiosos i polítics i dels diferents punts de vista que existeixen en qualsevol agrupació humana, els estudiants fan causa comú i presenten un front unit, sòlid contra la dictadura. Forçosament això obliga a pensar altrament el nostre futur comú i les nostres probabilitats de triomf són grans si això és portat a un pla nacional i peninsular.

Però la conclusió pot ésser, més interessant de totes és, com deiem abans, que els universitaris no han necessitat en aquest cas de cap estímul passional per portar a terme la vaga, sino, tan sols, del desig d'actuar d'acord amb la seva consciència d'estudiants i d'homes. Es per això que es pot dir que certament l'Universitat de Barcelona està guanyada per a la causa de la llibertat. I no pas com pensa el règim per l'acció d'unes organitzacions polítiques, sino perquè els estudiants mateixos, a despit de les dificultats que han trobat i de les que trobaran en la seva tasca, han pres consciència dels deures que els imposa la dramàtica situació actual de la nostra terra.

Els imperialismes s'assemblen tost

Si avui podem parlar amb una certa veritat de les coses del país dels soviets, es en primer lloc perquè mai hem deixat de preocupar-nos per el que devien haver estat i també perquè no podem concebre el Socialisme sense la Democràcia i el respecte a la persona humana. Es per això també que no ens impressiona la presència del «satel·lit artificial». Sense negar els mèrits que comporta el fet científic, cal senyalar el preu que han pagat els treballadors soviets; llur nivell de vida es indubtable que n'ha sofert molt.

Si l'actual mestre del Kremlin hagués hagut de donar comptes al poble, si hagués hagut de tolerar una oposició, que hauria pogut ésser constructiva, es molt possible que els mitjans econòmics s'emprarien diferentment, ja que es molt difícil de compaginar la pau i la guerra, les inversions per la indústria militar, o per les indústries de consum.

Khrushchev, per ara i tant en comptes d'això va separant de la direcció els elements que ha considerat com a rivals, per bé que no empra els procediments «classics» que Stalin posà en vigor. L'assassinat i la difamació dels adversaris. La petjada del nou cap, però, es cada vegada més marcada. La darrera sessió del Comité Central ha tingut lloc sota la seva influència. Els oradors que han pres la paraula han citat més vegades el seu nom que el de Lenin, símptoma important a l'Unió Soviètica.

Es curiós que la pràctica de l'imperialisme no varia sensiblement, malgrat ésser diferents socialment i política els americans del russos. La satel·lització del país d'Europa es feu gràcies a l'ocupació mi-

litar, però igualment gràcies al sistema de préstecs en rubles que devien ésser retornats en moneda del país respectivament, i que, al no poder ésser reembolsats, implicaven la possessió d'importantes empreses i de fonts de primeres matèries. Els nauquis operen igual a Amèrica del Sud i a Espanya. Els imperialismes s'assemblen.

Es per això que els partits derivats del socialisme no poden representar els treballadors dels països sotmesos, com ho demostren el cas d'Hongria. En els llocs on la burgesia reaccionària té encara força, el socialisme es essencialment un element corrompid, de descomposició, però sense poder de transformació social ni política. Els partits socialistes de vegades estan obligats a suportar governs de dreta, a causa precisament d'aquesta situació. Hi ha no que no una enorme divergència entre els principis i els mètodes d'acció.

Llibertat, per a què? contestà Lenin a Ferrnand de las Rios, i ans encara hi ha el fet evident que en els països on dominen els comunistes els socialistes són sovint els principals víctimes.

Les estructures orgàniques de l'Estat Soviètic continuen contràries a la llibertat. Es per això que no podem veure canvis importants en aquell país.

Hom pot esperar una evolució? Nosaltres volem esperar que el dia que les lluites internes avui ofegades, es manifestin, serà per a millorar la sort des treballadors de tot el món, els quals avui com abur necessiten la llibertat i la democràcia per afirmar els seus drets contra tots els imperialismes.

M. MIQUEL

«APOSTOLS I MERCADERS»

La lectura d'«Apòstols i Mercaders», em va commoure intensament, tant per afinitat ideològica com per l'encís de les biografies de l'autor, art difícil però que ell domina mestriolament. Certament són delicioses i al·licionadores les pàgines d'aquest magnífic llibre pel que tenen d'ensenyanes històriques que sens dubte serviran per a projectar amb lluminosa exactitud fets i contingències ambientals de Catalunya, i també de la crueltat amb què l'Estat espanyol tractava els dirigents del moviment obrer del nostre poble.

Pere Foix, amb noblesa encomiable, en el seu darrer llibre, curull d'episodis impressionants, reivindica la memòria dels qui, en heroics esforços, maldaven per a deslliurar la classe treballadora de Catalunya del jou de l'esclavitud, lluitant per la justícia social i els drets naturals de l'home. Però allò que per a mi té més importància, per tractar-se d'un escriptor català, és que, en conèixer els apòstols del seu llibre, he conegut també la veritable fesomia de Pere Foix, d'aquest patriota que a despit de la seva modestia, per mèrits, lluites abnegacions sacrificis i abrandaments iguals als dels seus protagonistes, és mereixedor del mateix homenatge que ell amb tanta emoció i estimació tributa a tan admirables paladins amb els quals lluità i «ofri en anyades ferèstegues de dol i de llàgrimes». Si en les seves anteriors biografies de prócers mexicans i més cap ençà amb la corprendora novel·la de la vida de Panait Istrati (suara traduïda a l'anglès per John W. Blackburn), vam conèixer a un gran biògraf, un biògraf de renom internacional, ara, amb «Apòstols i Mercaders», hem conegut l'home, el patriota, el lluitador. La benemèrita actuació de Pere Foix, anys endarrera a Catalunya i a França, i ara en el seu exili de Mèxic, exili exemplar, altivol i fecund, és esplendorós i digne d'estimació de tots els catalans que no obliden i anhelan la fi de l'esclavatge de la nostra Pàtria. Pere Foix es fa estimar tant per la seva conducta com per la seva obra, que ambdues honoren Catalunya; així ho palesa en les pàgines inicials del llibre la vigorosa ploma de l'il·lustre Manuel Serra i Moret.

J. CONANGLA I FONTANILLES

COMENTARIS D'UN LECTOR

Els llibres i l'actualitat política catalana

L'atzar ha volgut que coincidis la lectura del llibre de Serra i Moret i en la de l'important estudi de Josep Sanabre sobre la guerra dels Segadors i els vint anys trasbalsats que seguiren.

Ja no l'atzar, sino l'interès em feren alçar sovint vers la lleixa on guardo les poques obres d'història que hem anat rebent de Catalunya durant aquests temps d'allunyament, o les que hem trobat a França per ajudar-nos a entendre el nostre destí turmentat, germà del de tants antecessors nostres.

Els llibres de Vicens i Vives sobre els Remences i Joan II, els de Calmette sobre tants dramàtics moments de la nostra vida nacional. Pel 1714 marca encara l'equivalent del que son ja avui les obres de Vicens pel segle XV, o la de Sanabre per la crisi del XVII. No parlem de l'estudi dels primers anys del segle XIX, o dels esdeveniments que tots hem viscut i que encara pesen damunt nostre treball no manca als nostres seminaris d'estudis històrics.

I potser un dels grans mèrits del llibre de Serra és aquest llibre que projecta sobre el passat, gràcies a l'anàlisi sociològica. Si només fos això ja seria important: dir-nos perquè el nostre poble ha viscut constantment en els temps moderns remouat per violentíssims trasbalsos, oïnes per i quines impuñances el tallaren les ales quan podia prendre volada. Però hi ha més. Els assaigs de Serra són naturalment una lliçó pel present i pel futur. Primer de tot perquè, contra aquest complex d'inferioritat que tant abunda en la literatura política «nacionalista», Serra busca en nosaltres mateixos, en la nostra història i en les nostres estructures sociològiques i àdhuc mentals, les causes de

les nostres desfetes. Es ben clar que és sobretot damunt d'elles que podem operar. No és així que hem de començar? No és almenys políticament i pedagògicament fàcil donar la culpa de les nostres desgràcies als «altres», encara que aquests altres siguin els imperialismes forasters—castellà o francès—que es proposaren esclafar-nos i ho aconseguiren en part? Es perfectament lògic i històricament normal que aquests imperialismes cerquessin destruir-nos. Sem nosaltres els que deviem respondre convenientment a aquest terrible «repte» que la geografia i l'història ens han plantejat. La millor manera de fer-ho un dia és prendre consciència de la realitat, de la nostra realitat, per començar. «La culpa és nostra, catalans!», comença per dir-nos Serra i Moret, i àdhuc si no ho és del tot, i si entren en joc factors que anomenem «el fatà» perquè no sabem com dir-ne, no hi ha dubte que és aquest l'únic mètode per a propiciar el redreçament.

No tot-hom pensa així, és clar. No fa gaire llegíem en una revista catalana que eren aquests terribles «castellans» els que havien «inventat» la lluita de classes i el «mit» del sindicalisme, i ens l'havien exportat per fer-nos mal. Heus ací un des raonaments típics de l'històriologia «xiroia» que caracteritza sovint els nostres contraopinantns. Ni el plet dels remences «inventaren» els castellans, ni l'Estat espanyol ha «inventat» les reivindicacions dels nostres obrers! El que hi ha és que un i altre plet, que tant s'assemblen en efecte, foren extraordinàriament «agregats» per la gasiveria, l'egoisme i la manca de sentit històric de les classes posseïdores durant el segle XV, com en el se-

ELS TREBALLADORS SABEN LA VERITAT

ON VAN ELS BENEFICIS DE LA PRODUCTIVITAT OBRERA?

Segons les xifres del Consell d'Economia Nacional, la renda nacional ha augmentat recentment a Espanya, sobretot gràcies a l'augment de la producció industrial. Però el senyor Gual Villalbi i els seus consellers consideren que no s'han d'augmentar els salaris, i que el que cal és «augmentar la productivitat dels treballadors».

Ara bé, segons els estudis de la Banca espanyola i els documents de la O.N.U., el treballador espanyol, obligat pels jornals de fam i pel gran nombre d'hores de treball necessàries per a sobreviure, es situa a la capdavantera entre els diversos països d'Europa per la quantitat de treball produïda per cada treballador.

En efecte, segons aquestes dades, des de 1950 fins a 1956, la producció global a Espanya ha augmentat de 106 a 154 (prenent per base 100 el 1933), i l'empleu ha passat de 112 a 117. La producció per cap ha augmentat doncs de 95 a 132.

— On ha anat el benefici d'aquesta productivitat? Els treballadors europeus han pogut defensar els augments de salaris gràcies als seus sindicats lliures. La C.N.S., en canvi, diu que els obrers encara han de produir més.

Entretant, la renda del treball a Espanya és la més baixa de tots els països occidentals (42,8 %), mentre que els interessos del capital bancari i els beneficis de les empreses industrials són superiors.

Els balanços de les empreses com les «Manufacturas Metálicas Madrilenas», d'un capital superior als mil milions de pessetes, indiquen qui és el beneficiari de les hores de treball obreres i dels jornals de fam dels treballadors.

Només l'acció sindical clandestina i el combat contra la dictadura poden canviar aquesta trista realitat!

gle XX—i que els adversaris de Catalunya recolzaren sobretot en l'actitud miserable d'aquestes classes que són les responsables principals de les nostres desfetes. El segle XV—la burgesia barcelonina s'alia amb l'Església feudal, principal propietària de remences, i amb la noblesa per no complir la «Concordia» que alliberava els pagesos dels malusos. I això provocà l'atacament violent dels explotats, els quals trobaren ajuda en la dinastia castellana per lluitar contra l'acció dels organismes tradicionals catalans, defensors sovint—ai last— dels abusos igualment tradicionals.

Els Sindicats camperols d'aquella època—els primers sindicats pagesos del món—són catalans i ben nostres. Els socialistes catalans els reivindicuem àdhuc amb els seus errors que volem conèixer per a no caure-hi en una conjuntura que podria acostar-se, per certs costats, a la «fallos».

No és menys important l'esforç de Serra i Moret per a treure l'entrellat de les nostres relacions amb Espanya sotmesa avui com sempre a totes les confusions de vocabulari i d'anàlisi històrica. Comença per a precisar clarament que pels catalans Espanya ha constituït sempre un concepte complex i en tot cas plurinacional, dintre el qual ens sentim clarament diferenciats. Què hem de fer de cara a aquesta realitat? Seria ens dir, primer de tot, siguem vosaltres mateixos—com ho feu Sócrates en efecte al qual algú l'ha comparat, i que els eters sofistes proposen de condemnar altra vegada—, siguem vosaltres mateixos, ciutadans catalans! No dona receptes, com no en donava el filòsof grec acusat pels que no podien suportar que la reflexió de l'home es dreçés contra els prejudicis de casta o de grup. Senyala però, i amb quina insistència! la valor de les solucions federatives, ben d'acord amb el nostre tarannà i ens deixa lliures, lliures per esdevenir el que som.

A nosaltres—ho diem clarament— aquest esforç per ésser lliures ens ha de forçar a integrar l'experiència histò-

rica. La del 1640 és al·licionadora i sabem que no podem bastir-hi una política. Com no pogueren dreçar-la els catalans d'aquell temps, que en sortiren simplement mutilats, potser, per sempre.

«Aleshores què? Ara com aleshores, una política vol dir, com a realitat primera a favor o en contra, el «reuedo hispànic». Car només un ignorant pot anomenar «bluff històric» aquest terrible imperatiu que d'ençà de Moret ens exigeix resposta, i se'ns menja quan no es trobem. Una política vol dir avui també per sortir d'aquesta altra arena continental més ampla i actualment activa i determinant, que es Europa, i per nosaltres socialistes, el món sencer.

Hem d'escollir entre ells? Alguns poden creure-ho, Serra i Moret, que no ho fem. Nosaltres creiem que no són incompatibles. Creiem que avui la conjuntura social i internacional pot ajudar-nos a desfer l'Estat que nasqué dels nostres errors i de les nostres febleses, tant com de la força i dels encerts dels altres. L'Estat centralista i parasitari que avui ens fa mal a tots. Es per això que som federalistes a Espanya, com ho som de cara a Europa i al món. I es per això també que a Catalunya, a Espanya i al món som socialistes per a contribuir amb el nostre esforç a alliberar l'home de totes les servituds, econòmiques o polítiques, del propi país o alienes. En aquesta lluita sabem que som solidaris, primer de tot, de tots els explotats per aquest Estat espanyol i per les classes opressores que el sostenen i l'aprofiten. Ja es diguin castellans o andalusos, gal·lesos o murcians. Adhuc si de vegades no ens entenen: és per això que els catalans «enronemem» per donar-los les raons de la nostra lluita i de la nostra vida, raons que sovint s'assemblen a les llurs.

Plegats amb ells, al costat de tants d'altres pobles propers o llunyans, dreçarem les noves formes de vida social que avui ja apuntan arreu del món i que les idees i la voluntat socialistes han de transformar en realitat, per damunt de les fronteres de classe o de nació.

Josep PALLACH

CRITICA ESTERIL

Per Enric BRUFÀ

D'

La dictadura franquista ha estat i és de llarga durada i en el decurs d'aquests anys, si bé és cert que hem passat per Governos de la República a l'exili i de la Generalitat, per comitès d'alliberació, unions nacionals i solidaritats catalanes, també ho és que s'han fet múltiples declaracions, acords i pactes, i creure que hem perdut el temps i que tot ha estat estèril seria un error i pitjor seria arribar a la conclusió que tot plegat no ha fet res més que perjudicar els nostres designis.

L'anomenat «Pacte» de París no és res més que una altra fita d'aquest canvi i no és la última perquè, i sobretot des dels alhors del nostre exili, ha acompanyat a molts compatriotes nostres un esperit malaltís, no de crítica, sinó criticaire, el qual els ja considerat tota acció i tota activitat com perjudicial. A la recerca de la petita bèta, com diuen els francesos, van esmerçant el temps inútilment i quan s'adonen que ningú no se'ls escolta i que, malgrat tots els de bona voluntat i que encara no hem perdut l'esperança ens anem apropant a la desitjada fi, com de fet deixa entrellucar l'esmentat Pacte, aleshores s'adonen que no hi ha inscrita la declaració de la independència de Catalunya ni la restauració de les institucions nostrades.

Què voleu? Hi ha gent que ho espera tot dels altres i que no es cansa de repetir els mateixos slogans. La llibertat del nostre poble, la sobirania de Catalunya, han d'ésser com un present fet pels castel·lans. Fou així com va guanyar-se l'Estatut de Catalunya? Fou un obscuri de les Corts espanyoles? Nosaltres creiem que sense la voluntat del nostre poble lliurement sostinguda i expressada, el sistema de les «provincies» hauria continuat indefinidament.

No és, doncs, en un document signat a París per a respondre a una qüestió determinada, on Catalunya recobrarà la seva llibertat. És a Catalunya, solament a Catalunya i per Catalunya, on tots els que estem disposats a lluitar i, si cal, a fer el màxim sacrifici per ella., que guanyarem la llibertat anhelada. Primer, però, hem de liquidar Franco i el franquisme i aquest és l'objectiu essencial del Pacte de París.

GANDHI REVIU

per M. SERRA I MORET

Ja fa alguns anys que Danilo Dolci, el gegant ros que proveït d'un bitllet de tercera classe va deixar Trieste per anar-se a instal·lar a la contrada més pobre de Sicília, crida l'atenció de polítics, juristes i sociòlegs per la faïscó com entén i practica la revolució social i el redreçament popular. Un llibre nou, «Enquête a Palerme», traduït de l'italià que va guanyar el premi Viareggio 1957, ens familiaritza amb el pensament i l'obra d'aquest apòstol mediterrani que es titula ell mateix deixeble de Gandhi.

Altrament a nosaltres ha d'interessar-nos especialment tot el que fa referència a Sicília aquella illa llegendària que sembla haver exprimit la seva grandesa preterrita sota el jou dels reis d'Aragó i d'Espanya havent davallat del soli de la Magna Grècia fins a classificar-se entre els pobles més endarrerits i estafats d'Europa. La ignorància, la misèria, les supersticions, el banditisme i la mandra han estat els trets característics d'un poble malmenat que s'ha fet notable per la seva resistència a l'ordre i la civilització que han caracteritzat la Itàlia moderna i unida.

Sicília regne, Sicília unida a Nàpols i constituint el que se'n deia les Dues Sicílies, la Sicília del majestàtic Etna,

de les vessants florides i de les urbs populoses i gentils, una mica més petita i una mica més poblada que la Catalunya estricta, ha estat més afortunada que Catalunya de la qual encara es recorda, de quan el Consolat de Mar, nascut a Barcelona, escampava per tot el Mediterrani i paticularment a Sicília les seves directrius, el seu ordre civil, les seves activitats comercials i la seva alenada de relació i intercanvi noble, cordial i estimulante per tots els pobles riberenes. I Sicília te, com tenia Catalunya, una autonomia i un Parlament i un Govern propi el qual fa bona feina, aplica una assenyada reforma agrària i aixeca el poble en una atmosfera de llibertat, de democràcia i de millor justícia social.

Sicília es redreça, Sicília es reforma, Sicília s'enriqueix, però Sicília necessita encara d'un Danilo Dolci, qui, com Gandhi, netegi l'ànima dels sicilians del rovell de la violència, del banditisme, de la venjança i del crim. Matar, a Sicília, és encara una raó i una moral i el fer-se la pròpia justícia és una imposició de la seva baixa cultura. Els militars i el clero espanyols haurien trobat a Sicília terreny abonat per bé que possiblement haurien trobat també una resposta més adient que a Espanya. Sicília es troba en el període de la fermentació pútrida del feudalisme ço que encara no s'ha esdevingut a Espanya perquè aci els bandits s'han apoderat repetidament del poder. Si la República hagues pogut sostenir-se a ben segur que moltes regions d'Espanya haurien trobat també un Danilo Dolci que, com Gandhi hauria convençut al poble que la més gran i eficaç vindicta pública és la superació de la violència, la pràctica de la civilitat fins que arriba a ésser un costum, una supernatura.

Tan mateix, costa de parlar aquest llenguatge a les víctimes de les injustícies seculars i costa sobretot a Espanya on l'ambient està saturat de violència, de banditisme, de sentiment de venjança i de crim. Qui ens podria entendre? On podríem anar a cercar els apòstols d'aquesta veritable croada? Danilo Dolci està fent un viatge per Europa per tal de trobar la tècnica i els tècnics d'aquesta empresa formidable que s'ha posat al cap i que ja fa sis anys que sosté amb lluita i sacrifici i fins amb apreciable succés. Nosaltres sentim per Dolci i per Gandhi una profunda simpatia. En el nostre petit infern potser unes veus humanes, profundes i sinceres, actives i creadores, farien aquell miracle que fa segles espirem. Nosaltres no som sicilians, més aviat el contrari. Però el nostre mal demana remei i hom no sap que aniria més bé, si un bàlsam o un sinapisme!

Obrer, Estudiant, Ciutadà:

La jornada del 25 març has afirmat la teva dignitat.
La victòria és dels que lluiten!

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

LES XIFRES PARLEN

El general Franco acostuma a atribuir a la pobresa del país, o als «150 anys de liberalisme», totes les misèries del «seu» Estat, de l'Estat somnès des de fa 20 anys al seu poder dictatorial.

Nosaltres podem donar-li un altre motiu, més raonable, i que han expressat ja clarament els estudiants de Catalunya i de tot Espanya.

L'Anuari Internacional d'Educació d'aquest any, editat per la UNESCO, publica les xifres senyalant les quantitats que els diferents països membres destinen a l'educació, considerades en dòlars per habitant.

Vegi's com l'Espanya de Franco ve al darrera de tots els països d'Europa — i al darrera àdhuc de diversos països asiàtics, com la Corea de Syngmann Rhee, o el Líban.

Només passem davant del Portugal de Salazar. Trist privilegi!

Alemanya	235	dòlars
Austria	135	»
Bèlgica	197	»
Dinamarca	279	»
Finlàndia	227	»
França	227	»
Itàlia	86	»
Noruega	225	»
Suècia	26	»
Líban	54	»
Corea del Sur	46	»
ESPANYA	35	»
Portugal	25	»